

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Elisabet Solé

Estudiant i futura mestra d'Educació Infantil FUB

Tradició boletaire

Des de ben petita que els meus pares han intentat, amb èxit crec, inculcar-me la importància del respecte per la naturalesa. Recordo una de les primeres vegades que amb tota la família vam anar a plegar bolets. En aquesta sortida pels boscos situats a prop del petit poblet de la Coma, situat dins la vall de Lord, un indret on he passat els estius des que tinc 3 anys, vaig sentir per primera vegada la frase: «Elisabet, has de respectar la natura!». Jo només tenia 5 anys. Aquesta frase la va dir el meu pare quan em va veure aixafar uns bolets. Eren

uns de blancs i rodonets que quan els aixafaves treien una mena de pols: els pets de llop. El meu pare em va explicar que aquells que a nosaltres no ens agraden hi ha animals que els mengen i que n'hi havia d'altres de verinosos que era perillós fins i tot tocar. També em va ensenyar a recollir-los amb tot el tronc per tal que altres anys en poguéssim tornar a trobar i... sobretot a tancar el forat per evitar donar pistes a altres boletaires.

Des d'aquella primera sortida, i ja és tradició familiar, que els pares ens han ensenyat a totes les germanes a diferenciar els bolets comestibles dels que no ho són, els indrets on es troben segons el tipus de bosc i el fet important de matinar per ser els primers!

Crec que quan un és petit i veu un bolet per primera vegada li desperta curiositat, però en absolut és conscient del *sentiment boletaire* que hauria d'ésser paral·lel a un respecte total pel medi en el qual ens trobem.

Jo quan tingui canalla seguiré la tradició familiar i portaré els meus fills a plegar bolets tal com ho han fet amb mi els meus pares.

